

Елегія (Літа жадань, літа сум'ять)

Микола Вінграновський

Літа жадань, літа сум'ять і знади!
Усе, усе — водою з-під човна.
Страждай і плач тепер, моя ти сладо,
Журисть журбою серця і чола.

Оце і все із поля наших снів.
Скінчилися обжинки навіжені.
Я накосив лиш нервів добрий сніп
Та вимолотив радощів півжмені.

Та ще надія б'ється в голосіннях!
Та ще любов біжить у манівці,
Як та сльоза, підпалена промінням,
По вечоровій стомленій щоці.